

se je spekel pri tem. Ta učenost njegova je pa tudi jasen dokaz, da so vse njegove dedukcije o slovenskem slovstvu — pisan ništre. Iz usmiljenja ne imenujemo pisateljevega imena. Saj zaradi tega, kako „mit wenig Witz und viel Behagen“ zabavlja „Jugendbilderjem“, kakor so n. pr. Šuman, Wiesthaler, Šuklje, Žakelj, Rutar, Kragelj, Levec i. dr. vsak s prstom lahko pokaže nanj. Škoda črnila in papirja!

„Kdaj izidejo zopet Drobtnice?“ — »Kakor hitro se zopet zadosti gradiva nabere.« S tem upanjem izšel je zadnji — dvajseti — letnik »Drobtnice« med slovenski svet l. 1869. iz rok zadnjega svojega urednika, preč. gosp. kan. Fr. Kosarja. A mnogi zadržki, največ obilna opravila urednikova, ovirala so nadaljevanje »Drobtnice«. Bilo je to v veliko škodo našemu slovstvu, v škodo našemu národu. Branje »Drobtnice« je našemu ljudstvu tako ljubljeno, kakor le malokatero druge knjige, pisal je zadnji urednik, in to ni bilo resnično samó pred dvajsetimi leti, ampak je še vedno. »Drobtnice« so še vedno slovenskemu národu izmed vseh knjig skoro najbolj priljubljene: bere jih staro in mlado, bere jih zlasti učeča se mladina, berejo jih v kmetskih hišah; le škoda, da jih je tako težko dobiti na posodo, še teže pa na prodaj. Odbor »Kat. družbe« za Kranjsko je sklenil dné 13. pr. m., da bode izdajal in nadaljeval »Drobtnice« na mesto »Glasove« in je njihovo urelovanje, kakor dosedaj »Glasove«, izročil dr. Fr. Lampetu v Ljubljani. Ker so nekdanje »Drobtnice« zlasti zaradi *raznourstnih* spisov tako zanimive in priljubljene, zato prosi novi urednik uljudno in ponižno vse prijatelje nekdanjih „Drobtnic“, te najlepše cvetke Slomškove, da bi pomagali s svojimi spisi nadaljevati dostojno tako koristno delo. „Drobtnice“ so postavile mnogim možem spomenik, ki jih je otel pozabljenosti, in nam kliče glasno: Slovenci, take može posnemajte! *Životopisov* si želé v prvi vrsti tudi nove „Drobtnice“ in poleg teh želé si mičnih *pesmic* in nedolžnih *kratkočasnic*, *pripovedij* in *prilik*, pa tudi *poučnih spisov*, zlasti o *vzgoji*. Naj bi duh pokojnega slovenskega vladike in učenika, duh Slomškov, obudil mnogo prijateljev tudi novim »Drobtnicam«, da bi mogle kmalu razveseliti in poživiti mило našo domovino! Doneski, vprašanja in nasveti naj se blagovoljno pošljejo za letošnji tečaj imenovanemu uredniku vsaj do konca aprila.

Ruska književnost. Pod uredništvom P. A. Efremova začno v kratkem v zalogi V. V. Komarova v Peterburgu zbrana dela Puškinova pod naslovom: »Polnoe sobranie sočinij A. S. Puškina«. Obsezala bodo sedem zvezkov po 3 rublje. — V Parizu je prišla na svetlo francoska zgodovina ruske literature L. Sichlerja pod imenom: »Histoire de la litterature russe depuis les origines jusqu' à nos jours.« Založnik je Dupret, cena 3 franke 50 cent. — Paul Viskovatov, profesor ruske literature v Derptu je spisal za Meyerjev naučni slovník (III. izdaje) obširen članek o ruski književnosti. To delo je prišlo sedaj tudi v posebnem natisku že drugič na svetlo pri Karovu v Derptu z naslovom: Paul v. Wiskowatow, »Geschichte der russischen Literatur in gedrängter Uebersicht. Ein Leitfaden nebst bibliographischen Notizen mit besonderer Berücksichtigung der neueren Literatur.« 48 str. cena 1 marka 20. Delo nam podaja glavne stvari. Le škoda, da pisatelj knjige ni razširil nekoliko in dodal najnovejših del in pisateljev. — Dr. P. J. Pášino napisal je knjigo »Po Indii« (Peterburg 1880), v kateri opisuje, kako je potoval preoblečen kot mohamedan po Indiji in kako se mu je posrečilo priti v kraje, kamor doslej še ni bil prodrl noben Evropec. — »Polnoe sobranie sočinij J. S. Aksakova. III. zvezek. Moskva 1880. Ta knjiga zbranih Aksakovih del obseza njegove razprave o poljskem in o židovskem vprašanji. To delo kaže, da pisatelj ni bil tak neprijatelj Poljakom, kakor ga opisujejo njegovi nasprotniki. Zoper židove se pa izraža, ker po njegovem mnenji ne more trpeti sedanja civilizacija nadvladanja njihovega posebno v denarnih stvareh.